

dette Alternativ, og at man altsaa vil være meget tilbøielig til, for overhovedet at faae en Løsning, at gaae ind paa en saadan Betalingsmaade. Men denne Betalingsmaade er ikke den heldigste for Staten og i Virkelighed heller ikke for Communen; den vil nemlig nødvendig-gjøre fra Statens Side en yderligere Forbring til Communen om, at disse Grunde skulle afhændes inden en vis rimelig Frist, eller, hvis en saadan ikke lader sig fastsætte, at der fra Statens Side forbeholdes en stadig controlerende Myndighed med de Arbeider, Communen har at foretage, og de Salg af Grunde, hvortil den skal stride; men det var netop en af de store Fordele, der skulde opnaaes ved Overdragelse til Communen, at Staten paa eengang kom ud af Forholdet, blev befriet for alle de dertil knyttede Byrder, og at Sagen kom til at ligge heelt og udeelt i Communens Haand. Jeg troer derfor, at det ikke vil være saa heldigt, om dette Alternativ bliver benyttet; og jeg vilde ansee det for langt fordeelagtigere, om Staten traf en Overenskomst med Communen, hvorved den eengang for alle og til en fast Kjøbesum overlod den alle sine Grunde, hvorimod det er en ganske anden Sag, at Udredelsen af denne Kjøbesum selvfølgelig maa kunne lempes efter Communens Tarr, saa at den først forsølber efterhaanden, som man med Rimelighed kan antage, at Grundene maae komme til Afhændelse. Den Tanke, som er udtalt i det nu tilspøiede Alternativ, har ikke været Udvalget ubekendt fra det første Dieblik, hvor det behandlede denne Sag; navnlig troer jeg, at jeg ved 1ste Behandling af denne Sag her i Folkethinget pegede hen paa Muligheden af en Ordning, der var nærbeslægtet med denne. Men dette System om en Deling mellem Staten og Communen, saaledes, at Staten for sin Eiendomsret fik en vis Part af Prisen, og Communen for sit Anlægsarbejde fik en anden Deel, vilde have en fornuftigere Begrundelse senere, naar det maatte have vist sig, at en Afhændelse til Communen ikke kunde finde Sted; thi saa kunde Staten

henvende sig til Communen som Entrepreneur for Arbeiderne, og da udrede sit Vederlag for disse i Form af en Part af den Salgspræis, som i sin Tid maatte indkomme for Grundene. Da vilde det være Staten, der stod som Sælger og havde det i sin Haand at forhindre, at Afhændelsen blev trukken for langt ud. Jeg gjør disse Bemærkninger, forat det ikke, naar der engang bliver Spørgsmaal om Udførelsen af denne Bestemmelse, skal være uklart, hvorledes Folkethingets Udvalg har stillet sig til dette Spørgsmaal, og jeg haaber ogsaa, at disse Bemærkninger vilde finde en saadan Modtagelse hos den høitærede Krigsminister, at han for sit Vedkommende praktisk vil følge dem ved Udførelsen af denne Paragraph. — Jeg tør maaskee endnu fremhæve et lille Punkt, som Udvalget har troet at kunne forbigaae. Jeg sigter her til de 3 sidste Ord „og § 7“ i det fra Landstinget oversendte Lovforslags § 8. Ved Optagelsen af disse Ord er der henvist til Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Bestatningen af de hidtil under Demarcationsindskrænkningen liggende Grunde, naar disse i Tidernes Løb maatte blive bebyggede. Jeg skal erindre om, at Folkethingets Udvalg i sin Betænkning gjorde gjældende, at saalænge Statens Fæstningsværker bleve henliggende som et aabent Vælte imellem de udenfor Voldene liggende private Grunde og den indre By, havde det en fornuftig og naturlig Grund, at man besatte de Bygningerne paa disse fjerne private Grunde, som om de henhørte til Forstæderne, men at det derimod vilde være mindre hensigtsmæssigt, naar det aabne Vælte blev bebygget, og altsaa hele Strækningen fra Søerne til Byens Midte blev en sammenhængende Række af Gader og bebyggede Pladser, da at opretholde hiin Forskjel og at besatte disse Grunde efter Reglerne for Forstædernes Bygninger, da de dog vilde komme til at udgjøre en integrerende Deel af selve Byen. Landstinget har nu imidlertid indsat disse Ord i § 8, hvorved altsaa den Regel er bleven gjort gjældende, at hele det Terrain,